

Перші дні листопада.

Вона спить у порожній кімнаті, в чужому ліжку.

А він думає: чуже місто, чужа кімната —
як я її тут залишу?

Третя по обіді.

Суха осінь.

Посиджу, доки вона спить, заговорюючи постійно.

Світло таке легке.

Вона четвертий день у дорозі.

Хай їй хоча би тут буде спокійно.

Якщо буде потрібно —

поправлятиму ковдру.

Якщо буде холодно —

причинятиму вікна.

Спробую перехитрити її застуду невиліковну.

Я сам усе це вигадав,

вона ні в чому не винна.

Як я її залишу?

Незабаром почнеться вечір.

Швидко стемніє, повітря остигне.

Краще вже охоронятиму її речі.

Краще вже грітиму її стигми.

Раптом, коли я піду, ріки затоплять кімнату,
раптом птахи почнуть битися в стіни,
раптом дерева обступлять її й поведуть на страту,
раптом сусіди почнуть рвати тіло її на частини,

раптом, щойно я вийду, вона забуде про мене,
раптом забуде все, що говорила до цього,

раптом серце її, золоте й шалене,
буде битись тепер для когось чужого.

Хай спить. Хай розбереться зі снами.
Хай її нинішні сні перетечуть у колишні.
Навіть якщо в своєму сні вона мене не впізнає.
Навіть якщо їй буде снитись хтось інший.

І ось він сидить, відраховуючи хвилини.
Сидить, нервує без потреби.
А вона не прокидається лише з тієї причини,
що боїться, прокинувшись, не побачити його коло себе.

Осінь над ними з льоду й сталі.
Холодні ріки, незнайомі люди.
Найбільше вони бояться, що все це триватиме далі.
Найбільше вони бояться, що більше нічого не буде.